

ὅσα παραδείγματα ἐνταῦθα ν' ἀναφέρωμεν, εἴαν ἡ ἀφήγησις αὐτῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰ στενὰ ὄρια τοῦ περιοδικῆς τούτου συγγράμματος.

«Ὁ χρόνος εἶναι ὁ ἀγρός μου» ἔλεγέ ποτε συγγραφεὺς τις Ἰταλός· Καὶ πράγματι ὁ χρόνος καθ' ὑπερβολὴν ὁμοιάζει πρὸς ἀγρὸν, ὅστις μένων μὲν ἀκαλλιέργητος, οὐδὲν φέρει, ἢ μᾶλλον ἀκάνθας καὶ τριβόλους, καλλιεργούμενος δὲ πλουσιοπαρόχως ἀνταμοίβει τὸν φιλόπονον. Τοῦ ἀγροῦ τούτου οὐδεὶς ἐφ' ὅσον ζῆ δύναται ποτε νὰ στερηθῆ. Ἄν λοιπὸν θέλωμεν νὰ διερχώμεθα τὰς ἡμέρας ἡμῶν εὐαρέστους καὶ τὰς νύκτας ἀναπαυτικὰς, ἂν θέλωμεν οὐ μόνον τὰς ἀνάγκας ἡμῶν νὰ μὴ πολλαπλασιάζωμεν, ἀλλὰ καὶ εὐκόλως νὰ θεραπεύωμεν τὰς ὑπαρχούσας, ἂν θέλωμεν ὑγείαν, χαρὰν, εὐδαιμονίαν, ἃς καλλιεργήσωμεν τὸν ἀγρὸν τοῦτον καὶ δὲν θέλωμεν μεταμεληθῆ. Ὅσον πλείω μέρος αὐτοῦ καλλιεργήσωμεν, τόσον καὶ μεγαλειτέραν θέλωμεν αἰσθάνεσθαι τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην εὐχαρίστησιν, ἐξ ἧς πηγάζει καὶ ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐτυχία. Ἴδου τὸ μυστήριον τῆς συνήθους ἡμῶν εὐχῆς «ἔτη πολλὰ καὶ κατ'ἀ!»

Ὁ χρόνος εἶναι τὸ ὕφασμα τῆς ζωῆς, ἔλεγεν ὁ ἔνδοξος Φραγκλῆνος. Ἀνάγκη λοιπὸν ἀπόλυτος νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς πόσου τιμᾶται ἕκαστος πῆχυς τοῦ πολυτιμωτάτου τούτου ὕφασματος. Ὅστις οἰκονομεῖ τὰ μικρὰ, ἀποβαίνει ἱκανὸς καὶ εἰς τὰ μεγάλα· οὐδὲν δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν γενναῖον, ἂν δὲν μεταχειρίζομεθα τὴν καιρὸν μὲ φειδωλίαν. Ἄνεκτίμητος ἡ ἀξία τοῦ χρόνου, εὐτυχῆς ὁ δυνάμενος νὰ γνωρίσῃ αὐτήν. Πλὴν ἀνυπολόγιστος ἡ ταχύτης τοῦ χρόνου πρὸς οὐδὲν δυναμένη νὰ παρὰβληθῆ. Ἡ ταχυπέτις ἄμαξα τοῦ χρόνου, τὸ νεκροπομπὸν ταῦτο φορεῖον, ὅπερ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ τελευταῖον σκῆνωμα τὸν ἀνθρώπον καὶ τοὺς πόθους του καὶ τὰς φιλίας του καὶ τὰ μίσου του, ἐλαύνεται μυσηριώδης ὑπὸ Πηγᾶσων ἐπὶ τῶν οἴμων τῆς αἰωνιότητος καὶ μετ' αὐτοῦ παρέρχονται καὶ ἔτη καὶ νεότης καὶ ζωὴ! «Σπεύσωμεν, ὁ χρόνος φεύγει καὶ μᾶς παρσούρει μεθ'»